

XV. - СТАРШИ НАУЧЕН СЪТРУДНИК I - ва СТЕПЕН,
КАН. НА С/С НАУКИ, В СЕКЦИЯ : "ОБЩОПОЛЗВАТЕЛНИ ПОРОДИ
КОКОШКИ И ПУЙКИ"

/ От 1986 г. до месец юни 1990 година/

От началото на 1986 г. започна последният период от служебната и научната ми кариера. Най-после имах възможност да работя само по научната си тематика, свързана основно със селекцията на кокошките. Необходимо ми беше само добро здраве.

За целта всяка сутрин, след ставане от сън и тоалет бягах на място в стаята до изпотяване, след което правех до 30 лицеви опори. Закусвах и тръгвах за работа.

Новата година посрещнахме, спазвайки семейните традиции. След 22 часа останахме в къщи с Милка и двете внучета, за да я посрещнем край телевизора. Само Маринчо, който беше на 2 години и 7 месеца, остана да чака дядо Мраз, а малкият 8 месечен Милко заспа по-рано. Маринчо беше силно впечатлен от гърмежите и ракетите на ликуващите хора при настъпването на Новата година. Доста трябваше да го убеждаваме да легне да спи, защото дядо Мраз има да обикаля доста деца и у нас ще дойде към сутринга, когато ще ги събудим с Милко, за да си получат подаръците. Имяхме много добре окрасена и електрифицирана елха, правена за Бъдни вечер/25 - 27 декември/, при посрещането на дядо Коледа. Сутринга поставихме подаръците под нея, като обяснихме на Маринчо, че дядо Мраз много бързал да отиде при другите деца, затова не ги дочекал да се събудят. На тези които дядо Коледа не успявал да разнесе подаръците, носел им такива дядо Мраз. Най-напред ни сувораваше Маринчо, а по-късно идващия у нас да ни суворава и 6-годишният Стейко.

На 1 януари обядвахме отново цялата фамилия с печена Но-
вогодишна пуйка. Бяхме щастливи и доволни с Милка, заобиколени
от синове, снахи и внучи.

Отношенията ми с брат ми Жоро бяха сравнително добри, но
на семейни празници не се събирахме. Той беше вече пенсионер
и работеше като портиер в завод "Т.Даскалов", в квартал "Кольо
Ганчево".

Аз продължавах да не контактувам с родителите на Васкова-
та съпруга. Не можех да прости нечестните ходове на сватанака
Г.Димитров при женидбата на Васко, а след това и за напуска-
нето на университета. Васко продължаваше да работи като монтьор
в завод "Червено знаме".

Марин продължаваше да работи като електротехник в завод
"Берое", ~~бето~~ на стройчик на произвежданите машини-роботи. Про-
явяващ се много добре и както вече споменах, на последните Об-
щински избори беше избран за общински съветник. Съпругата му
Дора, като задочен студент-електроинженерство, работеше в завод
"Мебел". Като краснописец, Марин често ги чергаеше и надписваше
чертежите и схемите по студенските ги работи.

През пролетта, отново сериозно ме атакуваха синозитите. При
един по-сериозен преглед от лекар-невролог се установи, че има
и мигрена. По тази причина през месец май бях в 15 дни отпускан
по болест. През това време с Д.Иванов не пропуснахме да честву-
ваме 9-ти май - "Денят на победата". След болничните, от 17 май
до 9 юни ползвах домашен отпуск, за да продължа лечението си.

Въпреки болезненото ми състояние, често с Милка, особено
през почивните дни ~~с Милка често~~ бяхме на парцела в с. М.Верей.

Тази пролет насадихме арпаджик, каргофи и чесън и нови 10 оби-
щи дръвчета, осигурени ми от колегата Трифонов. По-късно заса-
дихме боб, фастъци и домати. От ХИЛ-СЗ закупих за 50 лева един

бракуван инкубатор "Универсал", който извозихме на парцела и монтирахме на предварително направен от камъни и циметов разтвор, хубава циментова площадка, висока около 40 см от земята.

Над инкубатора направихме допълнително хубав ламаринен покрив. Всичко извършиха срещу заплащане Георги Атанасов и Слави Данев от ХЦ. Така се сдобихме с хубава барака, имаща размери 5,2 м на 2,2 метра. Зад нея през лятото синовете изкопаха дълбока яма, с изградена с камъни вътрешни стени и циментова плоча с отвор, за тоалетна. Същият заградихме с вътрешните плоцости на инкубатора и покрихме с ламарина. Зад бараката, непосредствено до тоалетната, направихме покрит навес. Бараката, тоалетната и навеса общо ми струваха 500 лева.

Есента отново извозихме два камиона обгорял оборски топ и го разхвърлихме из парцела. Засадихме нови 32 лозички, на мястото на нежваналите се, а 7 от тях поставихме пред бараката за бъдещи асми. Дядо Марин ми подари старата си лозова пръскачка и едни лозарски ножици. С тях редовно пръсках лозите и извършвах необходимите резидби.

През ноември, срещу 300 лева направихме сондаж на 28 метра дълбочина за водоснабдяване парцела. Васко, с помощта на свой колега от завод "Червено знаме", за 150 лева ми направиха бутална помпа. Закупихме и необходимите пластмасови тръби с диаметът тър 11 см, но не можахме да ги монтираме, поради задръстване на пробитата дупка.

Тази година прибрахме доста добра реколта, въпреки засушаването през лятото.

На работа, като завеждащ научната секция контактувах най-често с колегите К. Кунев и Д. Шарланов, техническият персонал и гледачите на птици. Често ползвах и информационния център, който беше в съседство с кабинета ми.

От есента на 1985 г Д.Шарланов и К.Кунев, започнаха да разработват хабилитационни работи, за да участвуват с тях в конкурси за ст.н.сътрудници- Iva степен. Аз следваше да съм им постоянен консултант и до поема част от работата им по общи научни теми. Същевременно, ползвайки първиците книги и племенното книговодство вече контактувах постоянно с техническият персонал. Те бяха изненадани от моята взискателност и прецизност. Постарах се да им дам пример с моята отношение и акуратност в работата. От своя страна и те се стараеха навреме да ми осигуряват всички необходими данни, за водената селекционна работа при отделните линии и породи кокошки. Страхувах се, че няма да има достатъчно време до пенсионирането, за да се види резултата от по-активната ми дейност.

Със заповед № I-192 от 29.I.1986 г. на Председателя на НАПС, по доклад на Ген.Директор на НПОП, беше създадено специализираното предприятие: "Хибриден център за яйценосното направление" във филиала ни гр. Чирпан. В него не се посочващо ясно мястото на нашината племенна кокошоферма и племенна пухоферма. Н.Бачев и колегите сериозно се разтревожиха за бъдещето на нашата научна секция. На 11 март Ген.Директор Хр. Ковачишки и Н.Бачев бяха в ОК на БКП-СЗ за изясняване структурата на ХЦ в гр.Чирпан. След тази среща, Н.Бачев беше освободен като директор на новият Хибриден център със седалище в гр.Чирпан, вместо в Стара Загора. За директор беше назначен ветеринарният лекар Христо Димов, дотогава инструктур към ОК на БКП-СЗ. С него се познах отпреди 30 години, когато работеше във Ветеринарната лечебница-гр.Чирпан. Той беше пред пенсия и напоследък много пиянствуващ. Това решение на ОК на БКП-СЗ изненада и мен, особено бързата смяна на Н.Бачев. Това беше негов личен провал.

По своя инициатива отидох в ОК на БКП-СЗ при завеждащ отдела "Селско стопанство"-Мирчо Кръстев, доскоро колега, работещ в НИГО. Обвиних го в предателство към зоотехниците с назначаването директор на ХЦ гр. Чирпан на ветеринарен лекар. Той се оправда с неудачното представяне на Н. Бачев, а предложението за д-р Димов било лично на секретаря Видъо Видев. Заявих му, че с тези организационни промени, ще се стигне до ликвидирането на племенните птици ~~ермиза~~ кокошки и пуйки, известни в цялата страна с висококачественият си разплоден материал.

Още с постъпването на д-р Димов, възникнаха неприятни отношения между него и Н. Бачев, а след това и с останалите колеги. Освен моята намеса, се наложи и тая на Института по птицевъдство и НПОП.

След Разпореждане № 11 от 29 май 1986 г на МС, за преобразуване на НПОП в стопанско обединение "Птицевъдство", тези отношения отново се усложниха. В това Обединение оставаха само седем птицекомбината, като двата от тях бяха: а/-Птицекомбинация за хибридни птици за бройлери-гр. Костинброд и б/-Птицекомбината на хибридни птици за яйца -гр. Чирпан, с временно седалище при нас. Ликвидиране се и КПХМ. От Обединението излязоха като самостоятелни предприятия и най-големите птицекомбинати.

Института по птицевъдство-Костинброд, със същото Разпореждане се включваше в състава на ССА. С това се нарушаваше връзката между науката и производството. Наскоро след това с Постановление № 56 се постави началото на промяната в плановото ръководство на икономиката на страната.

От 1 юли 1986 г нашата научна секция беше включена в състава на научната секция "Генетика и селекция" на Института по птицевъдство" с ръководител В. Чичибаба. Аз получих заповед № АС-I-63 от 15 юли 1986 г за освобождаване като завеждащ се

ция. С друга заповед племенната пуйкофърма се трансфюмираше в Лаборатория за работа с пуйките и водоплаващите птици" с ръководител Н.Бачев. Всички научни сътрудници оставахме на щат към тази Лаборатория. Това беше практически ликвидация на научната ни секция, въпреки отчетените много добри резултати. Беше ни обещано, че двете племенни птицеферми/кокошки и пуйки ще бъдат извадени от състава на ХП-гр.Чирпан. За тези промени съдействуваха слабата дейност на Н.Бачев и пасивното поведение на Д.Шарланов като секретар на ПО на БКП.

Аз продължавах да работя активно по селекцията на кокошките, въпреки организационните промени. С К.Кунев на няколко пъти посещавахме птицекомбината-гр.Плевен, където продължаваше работата ни по новият хибрид "ПН-0", по-късно наречен от населението "Плевенката". Внедрихме новата организация за използване родителските стада от общоползвателното направление и организирахме разпространението в личното стопанство на новия хибрид "ПН-0". Всичко това беше изпратено за одобрение от Експертният съвет на ССА.

Продължавах редовно да посещавам птицекомбината-Ст-Загор

През месец март изпратихме 300 разплодни яйца от нашият хибрид "СЗ-81" в Куба. По-съсно с рекламна цел изпратихме в Корейската демократична република по 240 разплодни яйца от хибридите: "СЗ-80" и "Хисекс бял".

През октомври на Международният симпозиум в гр.Варна, изнесох самостоятелен доклад и две научни съобщения.

Накоро след това, с колегите обсъждахме хабилитационният труд на Д.Шарланов. Представих му писмено бележките си, изискващи основната му преработка. Раздразнен, той ми заяви, че и без тях хабилитационният му труд ще мине и го изпрати на проф.Т.Ванчев за мнение.

Бях поканен в катедра "Птицевъдство" на ВИЗВМ-СЗ при обсъждане докторският дисетационен труд на доцент Р.Дончев. По него направих доста сериозни забележки за допълване и корегиране.

През ноември изпратих по 1080 разплодни яйца от два наши нови хибрида, за конкурсно изпитване в НКИСТ-Костинброд.

Редовно участвах в заседанията на научните съвети на: Института по птицевъдство-Костинброд, Специализираният научен съвет по животновъдство при ВАК, Научният съвет на ИЖ-Костинброд и Академичният съвет на ВИЗВМ-СЗ. На тях бяха защитени 5 докторски дисертации и 16 кандидатски такива. Между докторските бяха и тия на: доцент Ив. Карабалиев и Златка Костова, както и тая на ст.н.сътр. II-ст. Георги Исаев. На последните двама бях рецензент. Избрани бяха и трима ст.н.сътр. I-ва степен и двама такива II-ра степен.

През годината изнесох и няколко радио-беседи по отглеждане и хранене на птиците.

Бях рецензент на кандидатската дисертация на Мохамед Али луи ал Джаси от Ирак.

Отпечатани ми баха научните работи: а) Ст.Ножчев- "Генофондът и значението му за интензификацията на селекционната работа в птицевъдството" и б)-К.Караджов, Ст.Ножчев и др." Използване родителските форми Бял Плимутрок за производството на хибридни пилета в личното стопанство", в материалите от научно-техническата конференция с международно участие-гр.Варна, 1986.

Участвах в колектива на отпечатаната книга от ДИЗемиздат"- "Съвети по птицевъдство", 1986 г./с-225/.

Със синовете си редовно посещавах футболните мачове на ФК "Берое", за което споменавах и преди. Нашият отбор вече 29 години беше в "А" РФГ, като четири пъти беше носител на Балкан

ската купа/1968, 1969, 1983 и 1984 г/, четири пъти финалист за купата на Съветската армия/1962, 1965, 1967 и 1977/ и четири пъти участва в Европейските футболни турнири на УЕФА. През тази 1986 г ФК "Берое" се класира на първо място в "А" РПГ и стана Републикански първенец. На 19 април бяхме заедно със синовете Васил и Марин, когато ФК "Берое" победи "Славия" и му беше бърчена купата, пред 25 хиляди старозагорци на собственият му стадион. Същия ден за пръв път беше пуснато и електроческото осветление на стадиона.

Въпреки честото ми боледуване от синузита и мигрената и тази 1986 година беше добра за мен и семейството ми. Преживях обаче преустройството на НПОП, с което се постави началото на ликвидацията на птицевъдната наука у нас, както и на изграденото промишлено птицевъдство.

Новата 1987 година посрещнахме, спазвайки семейните традиции, като отново след 22 часа с Милка и внуките останахме да я посрещаме край телевизора. Маринчо беше на 3,5, а Милко на 1,5 години. Дочакахме да видят дядо Мраз на телевизора, сурвакаха ни, получиха подаръците си, наблюдаваха гърмежите и фое рверките от балкона и едва тогава легнаха да спят.

На 1 януари отново бяхме цялата семейства на тържествен обяд в нашият дом, с печена Новогодишна пуйка. Стефко беше 7 годишен и в I-ви клас. Преди това, Милка води тримата ми внуци да сурвакат семейството на брат ми Жоро.

Още от началото на годината, без никакво основание директорката на детската градина на ул. "М. Кусевич" отказа да приеме Маринчо. ~~записахме го в 23-та група~~ Проблема се уреди, едва чрез съдействието на Банчо Баев, съсед по парцели в с. М. Вороя. Милко, след като навърши 2 години, беше приет в детската ясла на бул. "Руски" Сутрин, тръгвайки на работа, водехме единият внук в детската

ясла, а другият в детската градина. Вечер ги прибираще Милка или майка им Дора.

От тази есен баща им Марин, реши да следва задочно в МЕИ-гр. Варна, като стипендиант на завод "Берое". Въпреки че беше Общински съветник, член на БКП и завода даде съгласието си, от ОК на БКП-СЗ се опитаха да му попречат. Отново задействува неведомият враг на фамилията "Ножчеви". Това подействува много обидно на синът ми. Наложи се да се срещам със секретаря по промишлеността на ОК на БКП-СЗ, за да се уреди проблема. Така от тази есен, Марин беше студент-задочник. Съпругата му тази есен завърши, предаде дипломната си работа и започна подготовката си за държавният изпит.

На 10 март 1986 г почина Кирил Исаев/Кирю/, от бронхиалната си астма. Тримата с Милка и Васко, с моят "Москвич" ходихме на погребението му в София.

На 9 май/Денят на победата/ с Д. Иванов проведохме традиционната си почерпка.

Домашната си отпушка ползвувах на два пъти. През април и май останалата такава от 1986 г, а през август и септември тази за 1987 г. Отпуските ползвах за грижи и занимания с внучете или работех на парцела в с. М. Верей.

На 24 май проведохме деветата среща на завършилите през 1942 година гимназията в Ст-Загоря. Събрахме се около 150 души, като от моят клас бяхме 11 человека. Бяхме заедно с колежаките от девическата гимназия и прекарахме много забавно. Основната тема на разговорите ни беше: "Спомени от ученическите години". Обещахме си да се съберем отново през 1992 година.

На парцела в с. М. Верей се наложи да даем нови 300 лева за втори сондаж за вода. Този път всичко беше успешно и с помощта на Цветан от нашият блок, монтирахме помпата. Понеже още

НЯМАХМЕ,
електоснабдяване помпехме с лост на ръка, за да поливаме зеленчуките. От 1985 година си водех дневник за провежданите мероприятия на парцела, както за времето и валежите, така и за засяните култури и получаваните добиви. Облицовахме с ламарина и фазер отвън и отвътре бараката и тя стана хубава стая. И тази година прибрахме добра реколта.

Със заповед № 79 от 17 март 1987 г на Председателя на СО "Птицевъдство", двете наши племенни птицеферми бяха прехвърлени към Института по птицевъдство - Кюстинброд. Бяхме формирани като бригада към института и натоварен Н. Бачев, като заместник на директора на института да я ръководи. Атанас Ставев беше назначен за ръководител на производствената й дейност. С това се създадоха благоприятни условия за моята селекционна работа с кошките, като основно контактувах с колегите К. Кунев и Д. Шарланов. На последният, хабилитационният труд беше върнат от проф. Т. Ванчев с отрицателна рецензия. След известни разправии Д. Шарланов започна основната й преработка по препоръките от мен и проф. Т. Ванчев.

Тази пролет от ДИ "Земиздат", получих писмено предложение за преиздаване книгата: "Отглеждане на птиците в личното стопанство", на която бях и отговорен редактор. При обсъждане на договора с колегите, Д. Шарланов най-грубо заяви, че въче следва да се преустанови моето "опекунство" и те самو да издадат книгата.

Обиден му предадех договора, за да го уредят с ДИ "Земиздат" и издадат без мен книгата. Наскоро след това К. Кунев ми върна договора, защото без мен не могли да сключат договора. Приех го обратно, направих план-програма за преработка на всеки от разделите на книгата, определих срокове на всеки от участниците и всичко изпратих на ДИ "Земиздат". При първата си командрюка в София, сключих договора с ДИ "Земидат" за отпечатване

през 1988 година.

Наскоро след това се наложи да отида в стаята, където работеха Кунев и Шарланов. Последният беше сам. но пийнал. Аз го посъветвах предвид здравословното му състояни, да се въздържа от пиене и пушене. Тогава той започна да ми се изповядва, как са заговорничиле с колегите в неговата стая, когато съм бил директор срещу мен. Ако съм знаел за това и неговата роля като "новивач" щял съм да го изгоня заедно с Йовчев. Отговорих му, че съм добре информиран за тази му дейност но не съм обръщал внимание на това, но сега върши същото срещу колегата Никола Бачев.

Посъщото време имах неприятности със ревизионния акт № Р-3045 от 30.XII.1986 година направен при последната ревизия зол последните години от директорството ми. С него ми се търше отговорност за моя заповед № 76 от 26 март 1983 година, за допълнително заплащане на главният счетоводител, затова, че води счетоводството и на ПУЦ-а. С помощта на юрист-консулт ми Петър Русинов направих мотивирано обяснение и всичко се оправи.

През месец май с протокол № 41 от 27 май 1987 година, ССА одобри масово внедряване в страна на създаденият в птицекомбинат гр. Плевен ползувателен хибрид "ПН-0", както и предложеното организация за използване на родителските кокоши стада от общоползвателното направление.

В началото на юли Бачев организира много добре честването на "Деня на птицевъда" /Петровден/. В доклада си на тържеството той посочи, че продължава традицията създадена от Иван Я. Табаков и Стефан Ножчев. Напоследък той рязко измени отношението си към мен в положителна насока. Един ден идва при мен на откровен разговор. Обясни ми защо ми бил оби-

обиден. По повод кандидатстване на сина му Христо във воен-
но училище през 1980 година от института била изпратена от-
рицателна характеристика за състоянието на Бачев от Симитлии.
Същата била подписана от директор и секретар на ППО на ХЦП
Стара Загора. Едва преди време, той установява, че за дирек-
тор на характеристиката е подписан заместникът ми Н. Генчев,
а за партиен секретар Неделчо Йовчев. Било му трудно да дой-
де и ми се извини, че погрешно се съмнявал в мен. Благода-
рих му, че все пак е имал доблегта да дойде и ми се извини.
Ако още през 1980 година беше направил проверка, истината
щеше да се разбере тогава и виновните наказани.

Тази година домашният си отпуск ползвах през август.
Неходихме на почивка и всеки дан бях на мястото в М. Веря.
Когато се завърнах на работа на бюрото ми имаше писма със
заповед № 1314 от Съвета за духовно развитие към МС с коя-
утвърждаваха за член на Научната комисия по Животновъдство
и ветеринарна медицина към ВАК. Бях вече един от 15-те чле-
нове на тази комисия, утвърждаваща хабилитирането на всички
научни и преподавателски кадри по животновъдство и ветери-
нарна медицина, с изключение само на член кореспондентите и
академиците. За мен това беше най-голямото признание на ав-
торитета ми като птицевъд-специалист.

На 2 октомври участвах на първото заседание на коми-
сията по животновъдство и ветеринарна медицина към ВАК.
Председател на същата беше проф. Трифон Томов от ВИЗВМ-СЗ,
а зам. председател проф. Веселин Лазаров от Бонитировъчната
школа по овцевъдство в София. Аз бях определен да доклад-
вам всички работи по птицевъдство и разవъждане.

На 8 октомври отивах нормално на работа. При пътуването в
автобуса бяхме седнали със Д. Шарланов а зад нас технички-

- 767 -

те Зафирка и Тодорка. Наблюдавайки отзад вратовете ни, им направило впечатление, че кожата на моят врат е по-свежа от тази на Шарланов. Движейки се с тях от портала на кокошофермата за канцелариите, те ме попитаха, каква е разликата във възрастта ни. След като им казах, че е 6 години, ми направиха комплимент, че имам по-младежки вид от него. Това доста ме поласка.

Работейки в канцеларията си, към 8 часа почувствувах слаби болки в стомаха и куркане на червата. Наскоро след това и значително навлажняване на ануса. Заключих вратата на стаята и си свалих панталоните. Гащетата ми бяха напоени с кръв. Обясних си всичко в резултат на хемороидите, които имах, и отидох в тоалетната да се измия на чешмата. След това реших да се изходя по голяма нужда. Изходих голямо количество кръв, премесена с фекалиите, което ме убеди, че не е от хемороидите. Измих се и доста обезпокоен се върнах в стаята си. По телефона се обади на кумът си д-р Симеонов, като му обясних подробно състоянието. Той определи, че кръвта е от дебелото черво, вероятно от спукан кръвоносен съд или кървящ папилом. Препоръча ми да полежа спокойно 1-2 часа и ако кръвотечението продължи, веднага да му се обадя, както на него, така и на "Бърза помощ", за да ме извозят спешно в болницата. Заключих се в стаята си и полежах на масичката до бюрото ми. Сетих се, че може да загубя съзнанието от загуба на кръв, затова отключих стаята и седнах на бюрото си. Към 9,30 часа при мен дойде Недка Минева, ръководителка на люпилната, с която имахме уговорка да изгответим проекто-решенията за годишното-отчетно събрание на ШПО на БКП, което се провеждаше същият ден, след работа. Пригответихме ги за около половин час, като я помолих да ги вземе със себе си, защото може да се наложи да отида до болницата, поради състоянието ми. Предупредих и медицинския техник в института, че може да се

наложи да извика "Бърза помощ", като му обясних състоянието си. Към 11 часа отново отидох в тоалетната. При напъните да ходя по голяма нужда, изходих голямо количество кръв и съсирепци. Сериозно разтревожен се обадих на Антон/медицинският техник/ да извика спешно "Бърза помощ", а след това и на д-р Симеонов. Последния ми обеща, че ще ме чаша в "Бърза помощ" на болницата с банка кръв от моята кръвна група "/0/". Нали бях често кръводарител и кръвната ми група му беше известна. След това се обадих на Милка във ВИЗВМ-СЗ. Обясних й състоянието си и я помолих да отиде у дома и ми приготви дрехи за болницата. Обадих се и на Н. Бачев за случилото се. Към 11,30 часа излязах на портала на кокошофермата, за да чакам колата на "Бърза помощ". Там сварих дърводелца Слави Данев, наскоро опе-риран от хемороиди. С него коментирахме моето състояние. Към 12 часа, дойде колегата К. Кунев, отиващ на обед в столовата. На него също обясних състоянието си. Заедно с тях реших да се предвижа до автобусната спирка, на около 20 метра от портала.

След като тръгнах с тях, изведнаж почувствувах, че губя съзна-ние. Успял съм само да кажа: "Славчо почва ме....", прилекнал съм и след това паднал на земята. В това време се завръща в кокошофермата служебната ни НИСА. Постилат в нея едно одеало, полагат ме на него и потеглят веднага за болницата. Дошел ~~съм~~ за кратко в съзнание, чух бученето на колата и видях седналите на страничните седалки над мене К. Кунев и Сл. Данев. Пог-тихах ги само, къде се намираме, а те ми отговориха, че тъкмо вли-заме в "Бърза помощ" на Окръжната болница. С носилка ме пренесоха в една от стаите, където заедно с дежурният лекар ме чаше д-р Симеонов/кумът/, с една банка кръв за преливане. Поставиха ми ведната някакви кръвоспиращи инжекции и ми преляха цялата банка кръв. Там останах лежащ близо час, когато дойде

Милка с дрехите. Поставиха ме лежащ на санитарна количка и ме отведоха в Гва хирургия на V-ия етаж на болницата. Прие ме д-р Русев, завеждащ отделението. Към 18 часа наново ми поставиха кръвоспиращи инжекции и ме предупреди да не ставам от леглото. Описвам нарочно подробно всичко, защото по-този начин, с помощта на д-р Симиенов предотвратихме най-лошото.

Знаех, че смъртта от загубата на кръв е най-безболезнената и леката. Затова, при първото посещение на Милка на следващия ден съм й казал: "Умирането било много лесно нещо. Заспиващ и не се събуждащ!"

В една стая бяхме с възрастен човек, опериран от гноен апендесит, който беше доста зле. Вечерта бях добре и разговарях със стареца, давайки му кураж. Въпреки препоръката да не ставам, реших да отида в тоалетната, която беше до входа на стаята. Успешно се предвиших до нея и когато почнах да уринирам съм загубил съзнание. Събудих се паднал на пода и пължешком се добрах до леглото си. От следващата сутрин до обяд бях на система, след което през 6 часа ми слагаха кръвоспиращи инжекции. Тогава нямах кръвоизливи. След 6-тият ден започнаха изследванията, за да установят причините за кръвоизлива.

Наложи се да обикалям из доста кабинети на болницата. Бях и при проф. Гсподинов, мой съученик, за да ме прегледа на скенера. По това време д-р Русев пишеше пишеше кандидатска дисертация, който започна да ме ползва като консултант. Установих връзки и с хирурга доцент Атанасов. Със съдействието на д-р Хаджипетков, съученик на големият ми син, посетих и урологията, където установиха че е увеличена простата ми жлежа.

Всеки ден след работа при мен идваше Милка, често с внучите. Често ме посещаваха синовете и снахата Дора. От колегите, само К. Кунев ме посети два пъти. Идваха и техничките За-

Фирка и Тодорка, ~~което~~ плачейки ми се извиняваха, че са ме "урочасали" в деня на кръвоизлива.

Едва ~~на~~ 19-ият ден, след изследвания с един специален маркуч, вкаран от д-р Ников в дебелото ми черво, беше открит папилом с размери 3 mm ширина и 7 mm дължина на 52 см от ануса. Той и в момента слабо кърваше. Вземаха проба от него и го изпратиха на д-р Мишо Михайлов, стар мой познат. Той установи че е доброкачествено образувание. Известно време д-р Русев и д-р Ников пред мен спориха, как да го отстраният. Първият настояваше с част от дебелото черво, а вторият чрез откъсване по никакъв нов "японски" метод. Предоставиха на мен да избера и аз предпочетох този на д-р Ников.

На 26 октомври д-р Ников извърши отстраняване на папилома, а на 28 октомври бях изписан от болницата. Следващо след 8 месеца да се явя на контролен преглед. До 11 ноември бях в болничен домашен отпуск. Така завърши този злощастен случай за живота ми, защото на следващия ден 9 октомври щях да пътувам за София и нямаше да мога да реагирам по описаният начин.

На 12 ноември бях на работа, а на следващият ден отидох в София, за да участвам в заседание на Комисията към ВАК.

Бях докладчик по докторските дисертации по болести на птиците на ветеринарните лекари Бенко Бенков и Симеон Шишков. Същият ден след обед бях на заседание и на Специализираният съвет по животновъдство при ВАК.

В кокошофермата до края на годината извърших формирането на елитните развъдни групи и разработих схемата за съещване на линиите и породите кокошки за следващата 1988 година.

В началото на декември участвах с изказване-спомени при честването 60 годишнината от рождениято на Чонко М. Чонков, организирано от института по птицевъдство в София.

На годишния отчетен съвет на института по птицевъдство, проведен на 24 декември в София, напрових аналитично изказване на научната му дейност, с препоръки за развитието ѝ.

През годината участвах в заседанията на Академичният съвет и на тия към катедра "Птицевъдство" при ВИЗВМ-СЗ, както и на годишното събрание на Зоотехническият факултет. На годишното събрание на ССА, отново бях избран за негов член. Заедно със ръководителите на ССА Ц.Хинковски и В.Чимибава два пъти бяхме при К.Караджов в птицекомбината гр.Плевен. Съдействувах им за сключване на договори с птицекомбината. Участвувах в няколко експертни съвета към ССА.

По молба на К.Караджов, разработих проект за изграждане на самостоятелен хибриден център към птицекомбината-гр.Плевен. Преговаряхме със същата цел и с западно-германската фирма "Ломан".

С участието ми през годината в Специализираният научен съвет по животновъдство към ВАК бяха защитени 6 докторски и 11 кандидатски дисертации. Избрани бяха един за професор, четири за ст.н.сътр. I-ва степен и един за II-ра степен. Участвувах в 4 заседанията на комисията към ВАК. На едно от заседанията на научно-техническият съвет на Института по птицевъдство-Костинброд приехме хабилитационния труд на Д.Шарланов.

Общо през година в София бях 32 пъти.

Отпечатани ми бяха научните трудове: а/- К.Кунев, Ст.Ножчев и Д.Шарланов- "Сравнително проучване на общоползвателните породи кокошки", сп. "Живот.науки", № 1, 1987 г и б/- Ст.Ножчев и К.Кунев- "Резултати от работата по създаване на наши хибриди кокошки за яйца", сп. "Живот.науки" № 8, 1987 г.

Отпечатани бяха и научно-популярните ми статии: а/- "Племенната работа в птицевъдството"; б/- "Отглеждане на млади птици"

в/-"Птицевъден инвентар" и г/"Пясъча баня"- в "Селско-стопанска енциклопедия, том II, 1987 г.

Бях рецензент на докторската дисертация на доцент Георги Кайтазов, на кандидатската дисертация на Вергил Г. Радев и суперрекензент на трета кандидатска дисертация.

Независимо от внезапното ми заболяване и тази 1987 година за мен беше доста ползотворна. Макар и 63 годишен, аз все още бях уважаван и търсен като специалист-птицевъд. Включването ми за член на комисията по животновъдните и ветеринар-медицински науки към ВАК беше най-голямото ми признание като учен и специалист-птицевъд. В семейството нещата протекоха нормално, но внезапното ми заболяване беше сериозно предупреждение, че имам малко време, за да бъда още полезен за семейството си и родината си.

Новата 1988 година посрещнахме покрай приготвената още по Коледните празници добре красена елха, спазвайки семейни традиции. Внуците бяха вече по-големи. Маринчо на 4,5, а Милко на 2,5 години, развиваха се добре и на мен беше приятно да се занимавам с тях. Особено бях щастлив, когато през почивните дни дойдеше и 8 годишния Стюфко. С тримата излизахме на разходка до Аязмото и Стадиона, а по-рядко из града.

На 1 януари традиционно на обяд, ядохме у нас печена Но-вогодишна пуйка цялата фамилия Ножчеви. Същият ден на вечеря у нас идва и брат ми Жоро със съпругата си.

Семействата и на двамата ми сина бяха добре и нямаха никакви проблеми. Марин започна втората година от задочното си следване в МЕИ-гр. Варна, а съпругата му работеше като електроинженер във фабрика "Мебел". Големият ми син Васил продължаваше да работи в завод "Червено знаме", като и съпругата му също работеше.

В началото на годината бях изненадан от писмото на състудента ми Васил Грозев, живеещ в гр.Русе. Предлагаше ни да започнем да се събираме семайно всяка година старата ни така наречена "МАМ"-ска ~~студенска~~ група. Подобни писма за целта писал на: Иван Славков в гр.Плевен, Цеко Христов в гр.Мездра Иван Диков в София и Антон Христов в гр.Хасково. Съобщаваше ни в писмото, че първата среща уговорили с Иван Славков да се проведе още през тази година в гр.Плевен. Веднага му отговарих че приемам и ще участвувам в сбирките. Наскоро след това получих покана от Иван Славков за първата среща на 23 февруари в гр.Плевен. Той ми съобщаваше, че само Антон Христов не отговорил на поканата. Срещата ни се посвещаваше на 40-годишнината от завършването ни на университета. По съпадение на същата дата аз имах уговорено посещение и на птицекомбината в гр.Плевен.

На 22 февруари с автобуса, ние с Милка пристигнахме преди обед в гр.Плевен, посрещнати от семейство Славкови. След обед пристигнаха и всички останали, с изключение на Антон Христов. Всички носеха по нещо, като сувенири и за почерпка.

Много затрогващо и вълнуващо започна вечерята, като всички благодарихме на В.Грозев за инициатива, ~~което~~ почергавайки че това е следвало да стане години по-рано. Като Председател на групата тогава, отчетох че вината е моя. След доста закачки и шеги, приехме план-програма по години за следващите срещи. След това веселбата продължи до 2 часа през нощта, възпроизвеждайки пред съпругите си най-хубавите случки от студенският ни живот. Най-~~много~~ впечатли "прощалното ни заседание" ~~на косу~~. ~~Отложихме~~ приемането на Ан.Христов за член. Вероятно обиден от това, той не ни отговори за тази среща. Не забравихме да почетем паметта на починалия наш член Ганчо К.Марков. При-

При откриването на тържеството станали прави изпяхме химна на "МАМ" и "Мамският" шлагер. Бяхме и стари шлагери. На края теглихме жребии и за следващите срещи. При нас в Стара Загора следваше да бъдат през следващата 1989 г., в София при Дикови през 1990 г., при Грозеви в Русе през 1991 и при Цекови в гр. Мездра през 1992 г. Пожелахме си да бъдем живи и здрави, ~~да~~ да ги повторим в същият ред, като решихме да ги правим предимно през лятото, по преценка на домакините.

На следващият ден се разходихме из града и си направихме обща групове снимка. Обядвахме в домакините и след обед всяко семейство потегли за своят град. При срещата, въпреки доброто настроение всеки се оплака от някакви здравословни проблеми.

На Грозев престоеще операция от язва, а ние със Славков накърно бяхме посещавали болницата. Всички бяха вече пенсионери, с изключение на мене. Нацявахме се при раздялата, че ще можем да направим поне един пълен цикъл на срещите ни.

Наскоро след завръщането ни, внукът Маринчо се разболя от шарка/варицела/, заразил се в детската градина. Беше 20-дни в къщи и всеки ден медицинска сестра идваше да му слага инжекции. При идването на сестрата, той изпадаше в паника, макар при самото поставяне на инекцията да се държеше добре. След оздравявнате доста време беше потиснат, а възпитателката в градината ни съобщи, че на моменти започнал да заеква. Милка го води на лекар-логопед, а майка му и в София. При бавен говор почит не се забелязваше.

От ранна пролет, ние с Милка през свободното време работехме на парцела в с. М. Верея. Понякога идваха и Марин с Дора а Васко ~~сам~~ доста рядко. Тази година засадихме: две сливи-стеници, две праскови и шест нови лози. Заградихме парцела с мрежа на изток към съседа Германов и на юг към съседа Алекс-

сиеv. На север към съседа Ав.Петков поставихме само циментовите колове, тъй като той не беше купил своят дял мрежа. През тази година на съвместни бригадни начала изкопахме изкопите и поставихме в земята кабелите за елснабдяването от близкият трансформатор. Със синовете по същият начин направихме отклонение с кабели под земята през парцела до бараката. Сватанака Запрян ни осигури необходимите трифазни елкабели и Марин ги монтира и свърза с табло вътре в бараката, като ги свърза и с водната помпа. Вече ^{можем да} ~~помп~~ водата от нея с еленергията.

Закупихме достатъчно мотики, ^белове, вили и копач и при нужда можехме да работим повече хора на парцела. Засяхме и тази година: картофи, лук, домати и фастъци. Васко и Марин поставиха циментовите колове в редовете на лозите и ги свързахме с няколко стоманени редове тел. През годината прибрахме добра реколта ягоди, малини, касис и грозде. Окончателно облицовахме отвън и отвътре бараката и в нея поставихме старият наш диван и една маса. В навеса зад барака складирахме ^лкараните от завод "Мебе" един камион дървени изрезки, които ползвахме при правене на консерви и компоти. В края на годината парцела беше една добра зеленчукова и овощна градина, ^в която може и да се ношува.

При едно от посещенията ни в с. Розовец през пролетта, трябваше да вземем дядо Марин с нас в Стара Загора и го заведем в болницата. Повече от година се оплакваше, че не е добре, но въпреки обещанията, синът му Георги не го водеше на лекар в Брезозвово. При прегледа му от д-р Ников в Окръжната болница ~~беше~~ установено, че има тумор в дебелото черво. Беше приет в I-ва хирургия и тумора му отстранен. Следвало да бъде опериран ~~7~~ ⁸ месеца по-рано, а сега лекарите се страхуваха, че има разсейки. По време на престоят му в болницата, Милка беше заедно с него, за да го ~~обслужва~~. След като го изписаха, го водихме на

парцела в с. М. Верея. Той открыто одобри доброто му подреждане, като съжеляваше, че синът му Георги занемарил двора им. Месяц след като го извозихме в с. Розовец, синът му го довежда на контролен преглед. Установиха разсейки, като му дадоха най-много 6 месеца живот. С Милка съжелявахме, че се доверихме на брат й и късно го взехме^и нас на лечение в Стара Загора.

На 9-ти септември цялата фамилия бяхме в с. Розовец при дядо Марин. Той беше зле и тази беше последната ни среща. На 6 октомври той почина на 84 години. На погребението ходихме със синовете и Дора. Последната взехме от балниосанаториума в Навел баня, където лекуваше дископатия. Милка понесе много тежко загубата на баща си. За мен той беше с голям опит от живота човек и разумен съветник. Тормозеше се много от "щуртиите" на разглезненият си син.

Преди тези събития на 9 май, "Денят на победата" с Добри Иванов спазихме традицията и ходихме на ресторант.

По време на домашният си отпуск, през месец май бях в болницата на преглед на простата си жлеза. Д-р Лапарев ми предписа билки, които ползвах няколко месеца. От 27 до 30 юни бях на хирургия на контролен преглед от д-р Русев и д-р Ников.

Установи се, че от отстраниният папилом в дебелото ми черво няма и следа. За мен оставаше проблема с простата ми жлеза, който не следеше да отлагам дълго. Втората си отпуска ползвах през септември, като повечето време бях на парцела или се занимавах с внучетата.

Когато бях на работа, основно се занимавах с възпроизвеството на линиите и породите кокошки, като им формирах и елини развъдни групи. Осигурих излюпването на 35 хиляди пилета с индивидуален произход. На 3 и 6-месечната им възраст извърших индивидуалният отбор и формирането на основните стади-

да, общо от 14 хиляди носачки и 2 хиляди петли. Тази година всичко извърши сам, защото К.Кунев готвеше хабилитационния си труд за ст.н.сътр. I-ва степен. Той пое и специализацията ветнамец Нгуен Дъг Хънг. Заедно с него, на 11 август 1988 г и техническия персонал имам направена хубава снимка-спомен.

Отношенията ми с Д.Шарланов се подобриха, след като му осигурих избирането за ст.н.сътр. I-ва степен на 22 юни от Специализираният научен съвет по животновъдство при ВАК, а след това и утвърждаването му от Комисията при ВАК. При неговият избор се наложи да правя компромис с научната си съвест, като птицевъд-специалист. Та нали все пак е мой кадър?

Със заповед № I-879 от 16, IX. 1988 г, нашият общоползвателен хибрид "ПН-0", от НАПС беше признат за научно достижение и се препоръчаше за внедряване в страната. От него, през тази година от птицекомбината гр. Плевен бяха продадени над 12 милиона еднодневни пилета. Споменах вече, че сред населението те бяха известни като "Плевенката". В тази заповед, като автори бяхме посочени: от ХЦП-СЗ-Ст. Ножчев, К. Кунев и Ат. Ставев, а от птицекомбината гр. Плевен - К. Караджов, Ив. Михайлов и Ив. Цачев.

На 29 октомври се навършиха 40 години, откакто започнах работа като стажант-агроном в института.

Често посещавах птицекомбината в гр. Плевен, който К. Караджов, макар и 72-годишен продължава успешно да ръководи. От този птицекомбинат през годината бяха продадени над 70 милиона еднодневни пилета в Ирак, Кувейт и Саудитска арабия. Отделно се произведоха няколко хиляди тона птиче месо и продадени хиляди живи птици. Поддръжка се добри търговски отношения и се внасяха разплодни птици от западно-германската фирма "Ломан"/ д-р Хьоле/ и холандската фирма "Еврибрид"/ д-р

Якобс^и. При всички срещи с тяхните представители, аз винаги бях викан от К. Караджов и присъствувах.

И тази година, като член участвах в заседанията на споменатите миналата година научни съвети. Едва през втората половина на годината бях освободен от научният съвет на ИЖ-Кости брод и Специализираният такъв по животновъдство към ВАК. Най-много бяха участията ми в заседанията на комисията по животновъдените и ветеринарно медицинските науки към ВАК/18 заседания. Постоянни и добри бяха връзките ми с катедрите по "Птицевъдство" и "Развъждане на с/с животни" към ВИЗЕМ-СЗ. Продължавах активно да участвам в дейността на Съюза на ученическата клона в Ст.-Загора, на който през 1961 г. бях един от учредителите. В краят на годината, бях избран за рецензент на Ген. директор Хр. Ковачински на хабилитационния му труд, с който ще участвава в конкурса за ст.н.състр. II-степен. Поради много слабата му обща научна продукция първоначално отказах, но поддавление на В. Чичибаба след това приех, макар да бях убеден, че след като бъде избран, трудно ще го утвърди Комисията към ВАК. Но и в научните среди всичко се случваше.

От 23 до 26 октомври, с колегите участвахме във Варна на научната конференция по "Проблемите на промишленото производство на яйца", организирана от Института по птицевъдство. На нея с колегите имахме едно колективно научно съобщение, за работата на Ат. Ставев по мини-кокошката.

Съавтор съм на книгата "Птицевъдството в България - минало и настояще", издадена от ДИ "Земиздат", С. 1988г/с.196/. Под моя редакция от ДИ "Земиздат" беше отпечатана и колективната книга: "Повече и по-качествени продукция от птиците", С. 1988г/134/. Бях рецензент на книгата: "Ръководство за упражнения по птицевъдство" от асистентите Кабакчиев и Алексиева, издаде-

на от ДИ"Земиздат", III, 1988 г.

През тази 1988 г бях със сранително ~~раклатено~~ самочувстви^е поради нестабилното си здравословно състояние. Стараех се ~~да~~ обаче да работя добре като птицевъд-специалист, и да поддръжам авторитета си. Правех усилия да бъда пример за подражание както на тия с които работех, ~~така~~ и на близките си.

Новата 1989 година посрещахме спазвайки семейните традиции. Въпреки желанието ми да бъда оптимист, имах понижено самочувствие, защото престоеще последната година от служебната ми кариера. Подготвената още за Коледните празници богато окрасена елха от Милка и внуките, някакси не ме радваше. Внучете растяха, като Стефко беше на 9 години, Маринчо на 5,5, а Милко на 3,5. Общо и семействата на двамата ми сина бяха добре. Марин, като студент в МЕИ-гр. Варна имаше да взема само един изпит^и то поради противоречия с преподавателя си, а Дора работеше. Васко и Мариана също работеха.

През месец ~~март~~ Милка навърши 55 години и през април се пенсионира. Вече разполагаше с достатъчно време за внучите и домакинствува^{не} в къщи. Състоянието на простата ми през януари се влоши и за да не повтарям грешките на баща си, реших да се оперирам. При една от командировките ми до София, с ~~Милка~~ ходихме в Урологията на Медицинската академия на по-сериозен преглед. Уреди ни една медицинска сестра, съученичка на ~~Милка~~. Предписаха ми допълнителни прегледи в Окръжната болница-Ст-Загора. На 14 февруари, в радиоизотопната лаборатория се установи голямо остатъчна урина в пикочния ми мехур, което налага спешно да се оперирам. След няколко дневни изследвания и консултации с д-р Лапарев, на 23 февруари/четвъртък/ бях приет в Урологията на Окръжната болница в Стара Загора. В стаята бяхме трима ду-

ши, единият от които Каменов беше болен от бъфреци. Бързо се сприятелих с тях и болните от другите стаи. Повечето бяха оперирани или чакаха да бъдат оперирани за простата. Аз бях планиран, заедно с Ради от Казанлъшко и Христо от с. Морила да бъдем оперирани на 27 февруари, /понеделник/.

На 26 февруари с няколко клизми ме подготвиха за операцията, като вечерта ме накараха да обръсна космите по корема и слабините. Въпреки че се стараех да не се вълнувам, вечерта преди операцията спах само три часа. Сутринта, след визитацията на лекарите, към 8,30 часа бяхме отведени от медбъцниката сестра Кунка тримата до операционната. Аз щях да съм първият и бях въведен веднага в операционната. Там ме очакваха д-р Лапарев и младият лекар д-р Кичуков, с родителите на когото добре се познавах. Баща му също беше лекар, а майка му сестра на съученика ми от прогимназията в Раднево д-р Митко К. Иванов. Няколко пъти бях им у служвал с кокошки-носачки. Преди да легна на операционната, с д-р Кичуков разговаряхме за това. Дочула разговора ми с младият лекар, когато легнах на операционната, сестрата която ме завърза и ми поставяше ижекции за упойката ме попита, защо нейната черна кокошка снася яйца с бяла черупка. Започнах да й обяснявал, когато от упойката съм загубил съзнание. Операцията ми продължила от 9 до 10,30 часа. Събудих се на леглото в болничната си стая с мисълта за черната кокошка снасяща яйца с бяла черупка. Осънах, че съм вече опериран и отваряйки очи, установих, че ~~бях~~ съм в леглото си, а над леглото ми станок със система, свързана за дясната ми ръка. С лявата побарах корема си, за да се уверя, че съм опериран. Отворих очи и видях до мене стоящия прав Каменов. Забелязах, че съм отворил очи, ^{той} все провикна: "Ами ти вече си се събудил?" След като му потвърдих, го по-

потах, от колко време съм донесен на леглото си. Отговори ми от 15 - 20 минути, а наближаваше 11 часа. Чувствувах се уморен и повече не разговарях. Накъде след 13 часа дойде д-р Лапарев, за да се информира за състоянието ми. Обясни ми че простата ми била доста голяма и навреме са я отст ранили.

Същата вечер, към 20 часа дойде да ме види Милка. На система бях 24 часа, като през 6 часа ми поставяха някакви инжекции. Бях с катетър през члена до пикочния мехур, през който уриниращ в пластмасова кофа, поставена до леглото ми. Първите 24 часа лежах почти неподвижен по гръб, а след това ^{можах} да се обръщам и надигам. Следваше ежедневно да пия най-малко по 1,5 литра вода или течности. След вторият ден, лежах ~~преподвигнат~~ на възглавницата и слушах донесеното от къщи транзисторче.

Милка ме посещаваше всеки ден след 17 часа. Една вечер идва и колегата К. Кунев. Поставяха ми и някакви подсилащи инжекции. Раната ми бързо зараства и на третият ден ми махнаха конците от нея, а на четвъртия ми разрешиха да се опитвам да ставам и разхождам из стаята, носейки кофата за урината. След първите ставания и разходки, от катетъра в кофата изтичаше кафява урина, понякога със съсиреци. Късно вечерта маркуча ми се задръсти от тях и урината не можеше да изтича. Започнах да чувствувам напрежение в препълненият с урина пикочен мехур.

Наложи се, ^{да} през нощта да викам дежурната сестра, която след доста болезнена манипулация със сонда, успя да отпуши катетъра и урина изтече. При визитацията на следващия ден, лекарите ми обясниха, че катетъра опирал на раната в мехура и предизвикъл кървенето и задръстването. Временно ограничиха разходките ми, и постепенно всичко се нормализира. На 12 март ми снеха катетъра, а на 14 март, заедно с Ради от Казанлъшко ни изписаха. Само Христо от с. Могила, остана поради захарната

си болест още няколко дни в болницата.

До 14 април бях в болничен отпуск, като няколко пъти ходих на контролни прегледи. На колектива в Урология, от благодарнох занесох една хубава заклана пуйка. След болничните, до 5 юни ползвах домашната си отпушка и укрепна ^{нагълно} физически.

Даже започнах да ходя на парцела и поработвам. Милка беше ползвала бай Васил, приятел ми от с. М. Верея да извърши резитбата на лозите. Бяха засадени две нови лози, две круши, от които едната "попска", както лук и картофи. Марин окончательно за-
върши електрификацията на парцела, а Васко направи циментов постамент за помпата и вече можехме спокойно да помпим ^{то} вода с електромотор и редуктура. Покупката на електромотора реализирахме със съдействието на асистента М. Кабакчиев.

От нашето електрическо табло, чрез кутия-разклонител и кабел под земята извън парцела, подадохме временно електроенергия на съседа проф. Алексиев.

Въпреки падналата слаба градушка през лятото, прираната тази година реколта беше добра. Изсъхна само най-добрата ми череша северно от централната пътека. Въпреки пръскането на лозите с препарата "Тилт", допуснахме част от гроздедо да бъде поразено от "Оидиум".

На 14 и 15 юни с Милка посрещнахме колегите-агрономи от "МАМ-ската" ни група. По това време Марин и Дора бяха с децата на морето. Четиритях семейства нощуваха в апартамента а ние с Милка в братовчедката Лилияна. Гостите гощавахме с голяма печена пуйка. Вечерта се забавлявахме до 2 часа. На ~~4~~ следващият ден преди обед ги развеждахме из града, Аязмото и накрая на ~~на~~ Паметника на бранителите /Чадър могила/. Там си направихме хубава групова снимка за спомен. След обилен обяд и почивка до 16 часа, всички изпратихме от Старозагорска

та гара, с пожелание отново всички да бъдем на срещата при семейство Дикови в гр. София. На срещата при водените разговори бяхме единодушни, че много от основните постановки, които са ни учили в университета професорите Сава Гановски и Петко Кунин за социалистическите идеи, сега не се изпълняват от Партийните и държавни ръководители. Поспорижме и доколко "перестройката" на Горбачов би могла да помогне за възстановяване връзката между Партията и народа. Накрая Ив. Славко⁴ пакрати дискусията ни с думите, че ние пенсионерите сме "вън от играта" и можем само да правим констатации, без да влияем на събитията.

По време на домашният си отпуск, Марин и Дора с "Трабанчето" ходиха до ГДР, където 14 дни почиват^{хъ} в никаква почивна станция близо до река Заале, с които завод "Берое" имал договор.

След това няколко дни обикаляха из Чехословакия, Унгария, Румъния и Югославия. Завърнаха се доволни и с много подаръци за дъщерата.

В края на годината, двете Германии се обединиха и беше разрушена Берлинската стена. Макар това да се очакваше, не ми бяха ясни последствията от това събитие за страните членки на СИВ.

Преди да постъпя в болницата, през февруари подредих така работите си в племенната кокошоферма, че да не се почувствува същественно едно мое по-продължително отсъствие. Бях започнал подреждането на ^{на} линият си птицевъден архив, както и този на птицевъдната секция, който при пенсионирането си по опис следващо да предам на заместника си. Част от племенното книговодство и други архивни материали смятах да предам в информациония център, за съхранение и при нужда да се ползват. Във връзка много пропуски в отпечатаната книга: "Птицевъдството в България - минало и настояще", разработих материал от около 50 ма-